

မိုးတဂါဝင်

ကောင်းကင်နဲ့ငြိနေတဲ့သက်တံ

လူရယ်လို့.....

အလကားဖြစ်လာတာ မဟုတ်သလို

ငါတို့ဆုံတွေ့ခဲ့တာကလည်း

လူရယ်လို့...

မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး ကောင်မလေးရေ

အဲဒီ အတိုင်း ယုံပစ်လိုက်ကြရအောင်....

အခန်း (၁)

အရင်ခေတ်က ဗန်းစကားနဲ့ပြောရလျှင် မိုးထက်အိတ်ဖောင်းနေသည်။

ဒီဘက်ခေတ်စကားနဲ့ဆိုလျှင် တော့ ရေလန်းနေသည်ပေါ့။ လန်းဆို မနေ့ကပဲ
တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်တစ်ခုမှ ပွဲစားခ မြီးမြီး မြက်မြက်ရလိုက်သည်းကိုး။

ထို့ကြောင့် မနက်ပိုင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်

မိုးထက်သဘောထားစွတ်ကောင်းနေပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရင်းနှီးသော

လူအချို့ကိုပင် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် အလှူလုပ်လိုက်သေး၏ ။ ပြီး...

တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ကာ တစ်ဖြနစ်ဖြ မျိုဆို့နေကြသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ

အောင်ထူးနှင့် လပြည့် ကိုကြည့်ကာ

“အေး...အေး...မျိုကြ၊ ဆို့ကြ၊ ပြီးရင် ငါပွဲစားလုပ်တာကို
စောက်ဖောင်းထုကြ...ဟုတ်ပြီလား”

မိုးထက်စကားကြောင့် အောင်ထူးနှင့်လပြည့်တို့
နင်စပ်စပ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ချက်ခြင်းပြန်မ ပြောနိုင်သေးဘဲ
စားသောက်ခြင်းအမှုကို လက်စသတ်ကာ ပါးနားသပ်လိုက်ပြီးမှ...

မင်းကလည်း ဒေါသချည်းပဲ မိုးထက်ရာ၊ အားကြီးနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့။
ငါတို့မင်းကိုဘယ်လိုပဲ အပြစ်ပြောပြော ခုလိုစားပေးတာမင်းလည်း ဒါနုမြောက်ပြီး
ကုသိုလ်ရတာ ပေါ့ဟ”

အောင်ထူးစကားအဆုံးမှာ လပြည့်ကလည်း
မချိုမချည်မျက်ခွက်နှင့်ဝင်လာသည်။]

“မင်းကိုအပြစ်ပြောတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပွဲစားဆိုတဲ့
အလုပ်ကတကယ်တမ်းကျတော့ အချစ်သော်လည်း အောင့်နမ်းဆိုတဲ့ စကားလိုပဲလေ
ပြီးတော့ မင်းရဲ့အသက်အရွယ် တက်ထား တဲ့ ပညာနဲ့ ဒီပွဲစားအလုပ်က
မလိုက်ဖက်ဘူးလေ ဟုတ်တယ်မလား”

ထိုစကားကြောင့် မိုးထက်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“တတ်ထားတဲ့ပညာ...ဟုတ်လား။ ဟေ့ကောင်ရာ
ဘွဲ့လေးတစ်ခုရထားရုံနဲ့ ဘယ်လိုအလုပ် ကောင်းရမှာလဲ၊
ကိုယ့်နိုင်ငံအခြေအနေလည်း မင်းသိသားနဲ့ တကယ်တော့ ပွဲစားအလုပ်ဆိုတာက အ
ပြောကောင်းရုံနဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်ကောင်းကောင်းရမှာလဲ။
ကိုယ့်နိုင်ငံအခြေအနေလည်း မင်းသိသားနဲ့ တကယ်တော့ ပွဲစားအလုပ်ဆိုတာက
အပြောကောင်းရုံနဲ့ ဉာဏ်ကစားရသေးတယ်။ သေချာတွေး ကြည့်ရင် Game
တစ်ခုပဲ။ ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွားလို့ ပွဲစားခရတယ်ဆိုတာ Game Level တစ်ခုအောင်သွား

လို့ Bonus ရတာ မျိုးကွ”

“အင်း.... မင်းခံယူချက်နဲ့ မင်းကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။

အဲဒါဆိုမင်းအရင်းစီစဉ်ထားတဲ့ နိုင်ငံ ခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာက”

“အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းထားတယ်”

“အေးလေ...မင်းအခုလုပ်နေတဲ့ ပွဲစားအလုပ်ကလည်း

ဝင်ငွေကောင်းနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့... ငါတစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ် မိုးထက်”

“ဟောကြည့်လေ... လက်တိုလား။ လက်ရှည်လား”

“ဟာ”

လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သောစကားကို

မိုးထက်ကလမ်းဘေးအကျ.ရောင်းသူတွေ၏ လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သောကြောင့်
လပြည့်မျက်နှာက မဲ့ရှုံ့ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ..ငါက အကောင်းပြောမလို့ကွ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ပြောကြည့်လိုက်”

လပြည့်က ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်စောင်းကြီး ထိုးလိုက်ပြီးမှ

“မိုးထက်...ခုလို ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွေမှာ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းတွေ

ဆောက်လာကြတော့ ငါတို့လို ရပ်ကွက်တွေတိုင်းမှာ ပွဲစားဆိုသူတွေ
ပေါ်လာကြတယ်”

“အင်း....အဲတော့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲများလည်း

သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်ရှိစရာမလိုတဲ့ ပွဲစားတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဆိုလိုရင်းက”

ပြီးစစမျက်နှာပေးနှင့် စကားထောက်ပေးနေသောကြောင့်
လပြည့်ကစောင်းငန်းငန်းကြည့် လုပ်ရင်း..

“အေး...အဲဒီ လို ပွဲစားတွေများပေမယ့် ခုငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုရင်
လူငယ်ခြေတက်ပွဲစား မင်းနဲ့ လူကြီးခြေစွာ ဦးစိုးအောင်က
အထင်ရှားဆုံးအလုပ်အဖြစ်ဆုံးပဲ”

“ဟေ့ကောင် ဦးစိုးအောင်ထက်ငါကပိုပွဲဖြစ်တယ်ကွ”

ရင်ကော့၍ ပြန်ပြောလိုက်သော မိုးထက်ကို လပြည့်ကပဲ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါလည်းသိပါတယ်။ ခုအဲဒါကို ပြောမလိုပဲ၊
မင်းလူငယ်မို့လို့ပိုအလုပ်ဖြစ်တယ် ဆိုပေမယ့် တချို့ခွင်ကျတော့
မင်းဟာသူ့ကိုကျော်ခွပြီး လုပ်တာတွေရှိပါတယ်”

“ဟာ..ဟေ့ကောင် လပြည့်...အဲဒီ လူကြီးလည်း ငါ့ကိုအပုတ်ချတာပဲကွ။
ခြေထိုးခံတာပဲကွ”

ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် လပြည့်ကလက်ကာပြရင်း...

ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် လပြည့်က လက်ကာပြရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးစိုးအောင်ကလည်းမင်းလိုပွဲစားပဲလေကွာ၊
တိုက်ခိုက်တာတွေကတော့ ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းခွင်ကျော်တာတွေကျတော့
ပိုပြီးမိန်းမဆန်တယ်ကွ။ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

မိန်းမဆန်တယ်ဆိုသောစကားကြောင့်
မိုးဆက်မျက်နှာထူအမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။ ရှက်ရှက် နှင့်ပြန်အော်လိုက်၏ ။

“အောင်မာ...ငါကဘယ်မှာမိန်းမဆန်လို့လဲ”

လပြည့်က ပြုံးစိစိလုပ်ကာ...

“မိုးထက်ရာ ငါတို့ကတစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေပါကွ။ ပြောရရင် ဦးစိုးအောင်သမီး ကေသီက မင်းကို ကြိတ်ကြွေနေတယ်။ ဦးစိုးအောင်ကလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေကို မိသားစုကိုပြောပြတယ်။ ဦး စိုးအောင်ကလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေကို သူ့မိသားစုကိုပြောပြတယ်။ အဲဒီ ဒေတာလ်data တွေကိုကေသီဆီကတစ်ဆင့် မင်းသိရပြီ ဦးစိုးအောင်ရဲ့ ခွင့်တွေကို ဖြတ်ခုတ်တယ်လေ။ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား။”

ထိုစကားကြောင့် မိုးထက်က ခေါင်းတဗျင်းဗျင်းကုတ်လိုက်ရင်း

“မင်းကလည်းကွာ ... အဲဒီ ဒေတာလ်တွေဆိုတာကလည်း ငါကကေသီကို မေးနေတာမှ မဟုတ် တာ။ သူ့ဟာသူ လာပြောပြတာလေ။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ငါ အ လုပ်ဖြစ်တာပါ”

စကားအဆုံးမှာတော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ကာနားထောင်နေသည့် အောင်ထူးကဝင်ပြောလာ သည်။

“အဲဒါတော့ မိုးဆက်ပြောတာလည်း လက်ခံရမယ်ကွ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေတာလ်တွေသိသိ တစ်ဖက်ဝယ်လက်က မိုးဆက်ကို ယုံမှအလုပ်ဖြစ်မှာလေ။ မိုးထက်တော်တာကြောင့်လည်း အလုပ်ဖြစ် တာပါ”

“ပြောလိုက်စမ်းပါ သားရီးရာ”

ရယ်ကျယ်ကျယ်လုပ်ကာ ဆောင့်ကြွားကြွားပြောလိုက်သဖြင့် လပြည့်က...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မင်းကလူငယ်ပဲလေ။ ဦးစိုးအောင်ခွင့်တွေတော့ သွားမကျော်ပါနဲ့ကွာ။ ပြီး ရင် အဲဒီ ဘဲကြီးက မင်းကိုအကျော်အခွကောင်းဆိုးပြီး လူတကာကို လိုက်ဖွ...ဖွ...အဲ...အသက်က ရှည် ဦးမယ်”^{၇၇၇}

ပြောရင်းစကားကိုရပ်ထားလိုက်သဖြင့် မိုးဆက်က သဘောပေါက်စွာ

ဆိုင်ထဲသို့ဝေ့ကြည့် လိုက်သည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်၊ ဦးစိုးအောင်တစ်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကတစ်ဖက်၊ ဖုန်း နှစ်လုံးကိုပူးကာ တစ်ဖက်ကိုင်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဦးစိုးအောင်လည်းဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း မိုးဆက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ခြေလှမ်းမသိ မသာရပ်ကာ မျက်နှာထားကလည်း တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိုးထက်လည်း ပုခုံးအသာတွန်းရင်း မသိ လိုက်မသိဘာသာပဲ နေလိုက်၏ ။

ဆိုင်ရှင်ရွှေညာသားက ဦးစိုးအောင်ကို လောကွက်သွားလုပ်သေး၏ ။

“ပျောက်လှချည်လား ကိုစိုးအောင်ရဲ့ အလုပ်တွေဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်”

ဦးစိုးအောင်က မခိုးမခန့်ဟန်နှင့်ရယ်လိုက်ရင်း....

“သိပ်ဖြစ်တယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်တွေက အတိုးအစတွေ မလုပ်ဘူးလေ။ ခဏ ခဏတော့ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်မလဲ။ ပွဲကြီးတွေပဲ စောင့်နေတာကွ”

ထိုစကားကြောင့် မိုးထက်တင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏ ။ ဦးစိုးအောင်ကလည်း မိုးဆက်ကို ရည်ရွယ်ကာ ဒဲ့ရွှေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါသည်ပင် မကသေး။ ဦးစိုးအောင်က ဆက်ပြောသည်။

“အတိုအစလေးတွေ အလုပ်ဖြစ်ပြီးအောင်ပွဲခံတော့လည်း လူရယ်ချင်စရာဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ လိုလက်ကြီးတွေကတော့ ပွဲဖြစ်ရင် အနိမ့်ဆုံး KTV ပဲ”

ဦးစိုးအောင်စကားတွေကြောင့် မိုးထက်တစ်ယောက်နားကြားပြင်ကတ်လာရသည်။ လပြည့်ကို လည်းခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏ ။

“ဟေ့ကောင် လပြည့်..တွေ့လား

မိုးထက်တစ်ယောက်နာကြားပြင်ကတ်လာရသည်။ လပြည့် ကိုလည်း
ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏ ။

“ဟေ့ကောင် လပြည့်...တွေ့လား ဒီဘဲကြီးက
ငါ့ကိုဘလိုင်းကြီးလာဖောင်းနေတာ”

“ထားလိုက်ပါကွာ...သူကလူကြီးပဲ”

“လူကြီးပေမယ့် အချိန်မစီးဘူးဟ။ အဲဒီ လိုအပြောတွေကြောင့်
သူ့ကိုအမြင်ကတ်ပြီးကျော်ချင် တာ”

“မင်းကလည်း ...တော်ပါဆို”

“မင်းယောက္ခမမို့ တားနေတာလား လပြည့်”

လပြည့်ဇော်ပုကာ ငြိမ်သွားသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်းဆီမှ ဦးစိုးအောင်၏
အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်ထွက်လာ၏ ။

“အညာသားရေ...လက်ဖက်ရည်ပေးကွာ။ ရှိတဲ့မုန့်တွေကလည်းချဟေ”

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးထက်ကကောင်တာမှ ရွှေညာသားကို
ကြည့်ကာလှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။

“ကိုညာသား ကျွန်တော်ကျွေးတဲ့စာရင်းက ပိတ်ပြီနော်။

ဒီအချိန်သူတောင်းစားလာလည်း ဘာလက်ဖက်ရည် ဘာမုန့်မှ မချပေးနဲ့တော့”

“ဟေ့ ...အေး...အေးပါကွာ”

ရွှေညာသားက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြန်ပြောလာသော်လည်း
ဦးစိုးအောင်ကတော့ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး မိုးထက်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ကာ..

“ဟေ့ကောင် မိုးထက်...မင်းမိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ။ မင်း...မင်း
ဆိုင်ထဲကို ငါဝင်လာလို့တမင် ပြောတာမလား”

မိုးဆက်က အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးလုပ်ကာ...

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ပွဲဖြစ်လို့ အလှူလုပ်နေတာကို စာရင်းပိတ်တာပါ။ ခင်ဗျား သောက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ရမယ်။ မုန့်တော့မရဘူးသောက်မလား”

“ထွီ...မင်းလိုကောင်မျိုး တိုက်တဲ့လက်ဖက်ရည် သေတောင်မသောက်ဘူး ဟေ့ကောင်”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ဆိုင်ထဲမှာ ထွက်သွားလေသည်။ ဆိုင်အဝမှာအထွက်တွင် စားပွဲထိုးလေးက...

“ဦးလေးပြန်တော့မလို့လားဗျ”

ဦးစိုးအောင်က ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကို မဲ့ကာရွံ့ကာလုပ်ရင်း...

“ပြန်မယ်ဟေ့...မင်းတို့ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မသန်လို့”

ပြန်တာတောင် ထွက်ခတ် ခတ်သွားသေးသည်။ မိုးထက်က ထိုစားပွဲထိုးလေးကိုပဲ လှမ်း ခေါ်ကာ...

“ညီလေး...အဲဒီ လူကြီး ထိုင်သွားတဲ့ခုံကို သေချာဆေးလိုက်ဦးကွ”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ကျွဲချေးတွေ ပေကျံခဲ့လို့”

“ဗျာ”

စားပွဲထိုးလေးအူတီအူကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ လပြည့်နှင့် အောင်ထူးတို့ကတော့ သဘာပေါက်စွာ တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

အားရအောင် ရယ်ပြီးချိန်မှာတော့ လပြည့်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသေး၏

“မင်းနဲ့ဦးစိုးအောင်ဟာတော်တော်ချစ်တာပဲကွ။ မသိရင်သား
မက်နဲ့ယောက္ခမချစ်ပုံမျိုးပဲ”

“သေလိုက်ပါလား”

အခန်း (၂)

ပွဲစားဆိုသည့်အတိုင်း အိမ်မှာပဲ ငြိမ်ကုတ်ပြီး နေ့လို့ဖြစ်သည်မဟုတ်။
မျက်စိဖွင့်နားစွင့်ပြီး ရပ် ကွက်ထဲပတ်ရသေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထိုင်စောင့်နေလို့လည်း အလုပ်အပ်မည်သူက လာ မည်မဟုတ်။
ထိုသို့အုပ်စုလိုက်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဟိုဖုန်းဆက်၊
ဒီဖုန်းဆက်လုပ်နေ သည့်ပွဲစားတွေထဲမှာတော့ မိုးထက်မပါချေ။

ခုလည်း မိုးထက်တစ်ပွေ့တည်းရပ်ကွက်ပတ်ကာ စနည်းနာနေပါသည်။
သွားပါများ ခရီး ရောက်ဆိုသကဲ့သို့ သွားရင်းလာရင်းပင် ရပ်ကွက်အစွန်းနားရှိ
လူမနေသော နှစ်ထပ်အိမ်ဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို သွားတွေ့လေ၏ ။

အရင်က ထိုအိမ်ကြီးကိုမြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခဲ့ချေ။
ခုတော့ထိုအိမ်ကြီး၏ ခြံတံခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အိမ်နှင့်ခြံရောင်းမည်”ဆိုသော
ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမိလေပြီ။

ထိုအိမ်အနီးနားသို့ကပ်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ မျှော်ကြည့်မိသော်လည်း
လူရှိသည့်အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဒီအိမ်ရောင်းမည့်
အကြောင်းမည်သူ့ထံ စုံစမ်းရမည်နည်း။ ဆိုင်းဘုတ်ပြားပေါ် မှာလည်း
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်က မပါပြန်ချေ။

အိမ်ကြီးကို ထပ်ကာကြည့်လိုက်ပြီး ဒီအိမ်နဲ့ခြံမျိုး
အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လို့ကတော့ ပွဲစားခတော် တော်ကြီးကို ရမှာပဲဟု တွေးမိသည်။
စိတ်ကူးနှင့်တွက်ကြည့်ကာ စိတ်ကူးနှင့်သွားရည်ယိုရင်း ထိုအိမ် ကြီးနားမှ
မခွာနိုင်သေးဘဲ ယောင်လည်လည်လုပ်နေမိ၏ ။

ကံကောင်းသည်ဟုပဲ ပြောရတော့မည်မသိ။ အိမ်ကြီးရှိရာ လမ်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်လျှောက် လာပါသည်။ မေးပါများစကားရဆိုသည့်အတိုင်း မိုးထက်က ထိုလူထံတွင် စပ်စုကြည့်လိုက်၏ ။

“အစ်ကို...အစ်ကိုက ဒီအနားမှာ နေတာလားဗျ”

ထိုလူက မိုးထက်ကို အစုန်အဆန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးထက်က အိမ်ကြီး၏ ခြံတံခါးမှဆိုင်းဘုတ်ပြားကို မေးငေါ့ပြကာ

“ဪ...တစ်ခုလောက်စုံစမ်းချင်လို့ပါ။ ဒီအိမ်နဲ့ရောင်းမယ်လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတော့လေ”

ပထမတစ်ကြိမ် အစုန်အဆန်ကြည့်ထားသည်ကိုပင် အားရဟန်မတူဘဲ ထိုလူကမိုးထက်ကို အဆန်အစုန်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီး...သိပ်မယုံသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်...

“ဘာလဲ...မင်းက ဒီအိမ်ဝယ်မလိုလား”

မိုးထက်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒင်းက ကိုယ့်ကိုမလောက်လေး။ မလောက်စား။ အာပေတူးဟု ထင်သွားသည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်ပဲ...

“ဝယ်မှာတော့မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ဆီမှာ ဝယ်လက်တွေရှိလို့ပါဗျ။ ကျွန်တော်က ပွဲစားပါ”

“ဟေ”

အံ့ဩဟန်ဖြင့် ထိုလူကကြည့်ပြန်လေ၏ ။ ဒီတစ်ခါတော့ အစုန်အဆန်၊ အဆန်အစုန်တွေပင် မက တော့ဘဲ မိုးထက်တစ်ကိုယ်လုံးကို အားမနာလျှာမကျိုး သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပြီးမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စုကာ...

“မင်းက ပွဲစား...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး...ပွဲစားဆိုတဲ့လူတွေကို မြင်ဖူးပါတယ်။ မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်ကိုယ်နေလို့ ကွ”

လူငယ်ပေမယ့် ဦးနှောက်ကြီးတယ်ဗျ။

အိုင်ကျူမြင့်တယ်ဗျဟုပြောရန်ကြံရွယ်လိုက်ပြီးမှ ကိုယ် ရည်သွေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးသဖြင့်...

“ဪ...အစ်ကိုကလည်းဗျာ။ ပွဲစားတွေမှာလည်း အရွယ်အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော်က လူငယ်ခြေတက် ယူတွမ်တီဖိုက် (U25) ပွဲစားလေ”

“ရှုပ်နေတာပဲကွာ”

“အင်း...မေးလို့လည်း ဖြေရသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မေးတာလေးဖြေပါဦးဗျ။ အစ်ကိုက ဒီ နားမှာနေတာဆိုတော့ ဒီအိမ်ရောင်းမယ့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများသိထားလဲလို့ ဥပမာ အိမ်ရှင် ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်တို့ လိပ်စာတို့ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ထိုလူ၏ မျက်နှာကတည့်သွားသည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက် ပြင်းခါလိုက်ပြီးမှ...

“အေးကွာ...ဒီအိမ်ကြီးမှာတော့ လူမနေတာ ကြာပြီကွ။ အရင်တုန်းကတော့ ရောင်းမယ် ပြုမယ် လည်း မကြားမိပါဘူး။ ခုမှသာ”

“ဟင်...ဒါဆို အစ်ကို ဒီအိမ်ရှင်တွေနဲ့သိတာပေါ့နော်”

အပျော်စိတ်လေးနှင့် တက်ကြွစွာမေးလိုက်သော်လည်း ထိုလူစကားက မိုးထက်ကိုလည်လိမ် ချိုးလိုက်သလို..

“မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီအိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တောင်မင်းပြမှ ငါမြင်တာ”

“ဟာဗျာ”

မိုးထက်အကြီးကြီးနင်သွားရသည်။ ကိုယ်မေးနေမိသောဒင်းက ကိုယ့်ထက်တောင် ဆိုင်းဘုတ် ကိုနောက်ကျမှတွေ့သည်တဲ့လေ။
မိုးထက်တစ်ခုခုပြောရန်ကြံရွယ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ထိုလူက...

“ငါညီရာ...မင်းလည်း လူငယ်ခြေတက်ရာတွမ်တီဖိုက်ပွဲစားပဲကွာ။ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ကွ။ ပွဲဖြစ် ရင်တော့ လက်ဖက်ရည်လေး။ ဘာလေးလာတိုက်ဦးကွ။ ဒီအနားမှာ ကျော်ကြီးဆိုရင် လူတိုင်းသိ တယ်။ သိဆို ရပ်ကွက်ထဲကအပ်ကျတာကအစ ငါကသိနေတာကိုးကွ။ ဟဲဟဲ...ကျော်ကြီးနော်... ငါညီ ကျော်ကြီးလို့ခေါ်တယ်...သွားပြီကွ”

ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး ကျော်ကြီးဆိုသူထွက်သွားလေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ အပ်ကျတာကအစ သိသူက ဒီအိမ်ရောင်းမှာတောင် သိသူမဟုတ်။ ပြီးပွဲဖြစ်လျှင်တောင် သူ့ကိုပြုစုဖို့ ပြောသွားသေးသည်။ မျိုဆို့ဦးမည်ပေါ့လေ။ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိတော့။

ခုလည်း ကျော်ကြီးကြောင်း နောက်ကျသွားသော စိတ်ကိုမနည်းပြန်သန့်စင်ယူရ၏ ။ ထို့နောက် ဖုန်းဖြင့် အိမ်ကြီး၏ ရှေ့နောက်၊ ဝဲယာတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ လောလောဆယ် Face book ပေါ်တွင် အိမ်ရောင်းရန်ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း တင်ထားလိုက်မည်ပေါ့။ ဒီကြားထဲ အိမ်ရှင်ဘယ်သူ တွေဆိုတာ သိအောင်စုံစမ်းမည်ဟုပဲ စိတ်ထဲတေးထားလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် အိမ်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည်ထွက်လာခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီနေ့အ ဖို့ ဒေတာလ် (data) တစ်ခုရခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

ရာသီဥတုက အတော်လေး ပူအိုက်နေလေပြီ။

မိုးအကုန်ဆောင်းအကူးကာလဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုက မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် နွေဆန်ပြနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသော လေထုထဲ မှာပင် ခရမ်းလွန်ရောင်နွေ၏ ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံများ ပါဝင်နေသလို နွေသည် ပြက္ခဒိန်တွင် သူ့နာမည် ပေါက်သော်လည်း ပူမြဲပူပြနေလေသည်။

နေပူပူထဲ ခြေပူအောင် လျှောက်လာရင်း အအေးတစ်ခုခုသောက်ရန် မိုးထက်အကြံဖြစ်မိသည်။ ထိုအကြံအတိုင်း စိမ်းစိုဖားဝေသော ဗာဒံပင်အောက်ရှိ လမ်းဘေးကြံရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

ကြံရည်တစ်ခွက်မှာကာ တစ်ဝက်လောက်ကို တစ်ခါတည်းမော့ချလိုက်တော့ ရင်ထဲတွင် အေး မြသွားသည်။ ကျော်ကြီးကြောင့် နောက်ကျိကျိဖြစ်သွားခဲ့သော အာရုံတွေသည်ပင် ပြန်၍ ကြည့်လင် လာသလို ခံစားရလိုက်၏ ။

သို့သော်လည်း...

ကြည့်လင်လာသော အာရုံက

သူ့ကိုရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် ဦးစိုးအောင် ၏ သမီးကေသီကြောင့် လမ်းခုလတ်တွင် ပြန်ကာနောက်ကျိသွားရ၏ ။

ကေသီက သူ့ရှေ့ခုံတွင် ဇိုးဇိုးဆက်ဆက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

မိုးထက်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း..

“မကေသီရယ်...ငါနင်ကိုမှ မမြင်တာဟ။ ခုဆိုင်ထဲရောက်နေပြီပဲ
သောက်ချင်သောက်လေ”

ကေသီက ပြုံးသည်။ ပြုံးတာမှ မခိုတရို့ကြီး ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။
ပြီးမိုးထက်ကိုကြည့်ကာ..

“ငါအတွက်ကြံရည်က အရေးမကြီးပါဘူးဟာ”

ဒုက္ခပဲ။ မိုးထက်စိတ်ထဲ ယားကျိကျိဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ်ကကေသီနှင့်
တစ်ရပ်ကွက်တည်း သားသူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း ထွေလီကာလီစိတ်မျိုးမရှိချေ။
ကေသီဘက်ကတော့ မသိမသာရေ လာမြောင်းပေး လုပ်နေတာကြာပြီ။

ခုလည်း မိုးထက်က မသိချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီ....

“ဪ...အေး...အေး...ဟုတ်မှာပေါ့ဟာ၊ နင်တို့က
အချို့ရည်အကောင်းစားတွေကို ရေခဲသေ ဣာထဲ အပြည့်ထည့်ပြီး
သောက်နိုင်တဲ့လူတွေကိုးဟ၊ ဒါနဲ့...နင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

ကေသီ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ....

ရပ်ကွက်ထဲပဲ ပြန်မှာလေ။ နင်လည်း ပြန်မှာမဟုတ်လား။
အတူတူစကားပြောရင်း သွားရ အောင်”

“အား...ငါက မပြန်သေးဘူးဟ။ မြို့ထဲခဏသွားစရာရှိသေးလို့
နင်ပြန်ချင်ရင်ပြန်တော့လေ”

ကေသီမျက်နှာက မသိမသာ ညှိုးသွားသည်။ မိုးထက်ကို
လျော့ရဲရဲလေးပြီးပြရင်းက...

“ပြန်မှာပါ မိုးထက်ရဲ့ ဒါနဲ့တစ်နေ့က ဖေဖေနဲ့နင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
စကားများကြသေးတယ်ဆို”

မိုးထက်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟိုလိုကြီး ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင့်အဖေနဲ့
ငါနဲ့ကဒီလိုကတောက်ကဆဖြစ်နေကျပဲ ဟာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ နင်တို့က လုပ်ငန်းချင်းလည်းတူနေတာဆိုတော့...
အင်း...ဖေဖေကိုလည်း ငါပြောပါဦးမယ်”

“ဟာ...မပြောပါနဲ့ ကေသီရဲ့၊ ငါကလူငယ်ပဲ၊ ငါပဲ
အလျှော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အေးပါဟာ...ကျေးဇူးပါပဲ အဲဒါကြောင့်လည်း နင့်ကို...ငါ”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မိုးထက်ကမတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း....

“ကေသီရေ....ငါမြို့ထဲသွားဖို့ နောက်ကျနေပြီဟာ...သွားပြီ...သွားပြီ”

ပြောရင်းပင် ကြံရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ
ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒါတောင် ကေသီက လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“ငါကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်မယ်နော်။ ဖုန်းကိုင်ဦး မိုးထက်”

ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။

အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ သက်ပြင်းချလိုက် မိ၏။

ဟူး...။ ဒီနေ့ကံမကောင်းပါလား။ လိပ်စာမပါသော ဆိုင်းဘုတ်။
ရပ်ကွက်ထဲ အပ်ကျတာကအစ သိသော ကျော်ကြီး။ ခုကေသီ။ ကြုံခဲ့ရသမျှ
အာရုံနောက်စရာတွေချည်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့အဖို့အဆင်ပြေ စရာမရှိတော့ပြီလားမသိ။

တွေးရင်းပင် ကိုယ်ကိုရောင်းရန်၊ ငှားရန်အိမ်ရှင်တွေအပ်ထားသည့်
တိုက်ခန်းတွေဘက်ဆီသို့ သွားကြည်ရန် အကြံရသည်။ ရပ်ကွက်က ကျယ်သည်မို့
နည်းနည်းတော့ လမ်းလျှောက်ရဦးမည်ပေါ့ လေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ဒီနေ့အဖို့ အလုပ်မဖြစ်လျှင်တောင် အဆက်အသွယ်လေးတစ်ခုခုရလျှင်
မဆိုးဘူးဟုထွက်ကာ ထိုတိုက်ခန်းတွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရောင်းရန်နှင့်ငှားရန်အတွက် သူ့ထံအပ်ထားသော
တိုက်ခန်းများရှိရာလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက် ချိန်မှာပဲ လမ်းထဲတွင်
လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ဆူညံပွတ်လောရိုက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးက ခုနစ်
ထပ်တိုက်တစ်ခု၏ ခေါင်းမိုးဆီသို့ လက်ညှိုးတွေထိုးကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

“ဟာ....ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“လုပ်ကြဦးဟ...ခုန်ချတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟေ့...ဟေ့...မလုပ်နဲ့လေ၊ ဝမ်းနိုင်နိုင်းကို ဖုန်းဆက်ကြပါဦးဟ”

အသံတွေကတော့ ပွက်လောရိုက်နေလေပြီ။

ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟု တွေးကာလူအုပ် ကြီး လက်ညှိုးထိုးနေသည့်
ခုနစ်ထပ်တိုက်ဆီသို့ မော်ကြည့်မိလိုက်၏။

“ဟင်”

ခုနစ်ထပ်တိုက်ခေါင်မိုး၏ အစွန်းတွင် ခုန်ချတော့မည့်ပုံစံမျိုးနှင့်
ရပ်နေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၄)

စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲကြာမှာ။ ခုနစ်ထပ်ဆိုသည့်
တိုက်ကဘယ်လောက်များမြင့်လို့လဲ။ ခုန်ချလိုက် လျှင် ကြာမည့်အချိန်က
အသက်တစ်ရှုစာပင် ရှိမည်မဟုတ်။ နာကျင်မှုတစ်ခု၏ အဆုံးမှာ လောကကြီး ထဲက
သူမပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

တွေးရင်း တိုက်အစွန်းတွင် ရပ်ကာအောက်သို့ငုံကြည့်မိပြန်၏ ။
တိုက်အောက်ဘက်တွင် အော်ကာဟစ်ကာ သူမကို ကြည့်နေကြသော
လူအုပ်ကြီးကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာပြီ။

အလွယ်ကူဆုံးနည်းဖြင့် လောကကြီးက ထွက်ခွာချင်သော်လည်း
ကြောက်စိတ်၊ တွေဝေစိတ် တို့က သူမထံတွင် ရှိနေပါသေး၏ ။

ငါ...ဒီလိုသေပစ်လိုက်ဖို့ကော တန်လို့လား။ ငါအခုလို
လက်လျှော့ခေါင်းငုံပြီးထွက်သွားရင် သူတို့အပေါ် ထပ်ရှုံးတာပဲ။ ရဲခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာ
အရာအားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး လက်မြှောက်အရှုံးပေး ထွက်သွားတော့မလိုလား။

အို...သေသွားရင် ပြီးတာပဲ။ ဒီလိုအတွေးတွေတောင်တွေးတွေတောင်
တွေးနေစရာမလိုတော့ ဘူး။ သေဖို့မွေးလာတာ
စောစောသေလိုက်တော့လည်းပြီးတာပဲ။ သောကတွေ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး။

တွေးရင်း။ တွေဝေရင်းက စိတ်ကိုပြန်ချုပ်ထိန်းလိုက်သည်။
သူမခုန်ချသတ်သေဖို့အတွက် ဒီ တိုက်ပေါ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ကိစ္စပြတ်ရန်
လက်တစ်ကမ်းစက္ကန့်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်လေ။

ဘာမှမတွေးတော့နဲ့။ နောက်ဘဝမှာ မဆုံချင်တဲ့လူတွေနဲ့

ဒီဘဝမှာလည်း ပြန်တွေ့စရာ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးပြီ။

ထိုသို့အပြီးသတ် စဉ်းစားလိုက်ရင်း ရပ်နေသည့်နေရာမှာ ခုန်ချရန် သက်တံအားယူလိုက်ပါသည်။

ကဲ့...။

တိုက်အောက်ခြေရှိ လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဟာခနဲအသံတွေ ညံစီးသွားရ၏ ။

သက်တံ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ခုန်ချလိုက်သည့် အချိန်နှင့်တပြေးညီဆိုသလိုပင် ချုပ်နှောင်မှုတစ်ခုထဲ သူမကျရောက်ပြီသား ဖြစ်နေလေ၏ ။

“ဟားမလုပ်နဲ့လေ၊ မင်းသေသွားမှာပေါ့”

“အား”

ထိုလူက ပြောရင်းသက်တံကို ဖမ်းချုပ်ကာ လှဲချလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးကာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်လိမ့်သွားသည်။

သက်တံက လူးလိမ့်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ လာတားဆီးသောသူကို စူးစူးကြည့်ရင်း....

“ရှင်က ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို လာတားနေတာလဲ။ အရေးထဲမှာမှ ဖယ်စမ်းပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုလူငယ်က လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တားရင်း သက်တံကို ကာလိုက် ကာ...

“ဟာ...မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းကိုမသေစေချင်လို့ပေါ့ကွ၊

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့များ သေကြောင်းကြံချင်ရတာ လဲ”

သက်တံက မျက်ထောင့်နီနီဖြင့် ကြည့်ကာပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သေချင်တာပဲ။ ကြီးတာ ငယ်တာ ရှိရဦးမှာလား။ ဖယ်စမ်းပါ။ ကျွန်မလုပ်ပါရစေ”

ရှေ့တိုးရန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ထိုလူက တားမြဲတားထားရင်း

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးနော်၊ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် မပြီးဘူးကွ၊ သတ်သေတယ်ဆိုတာက သံသရာမှလည်း အဖန်ငါးရာခံရမှာ ပြီးတော့....မင်းပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်းခုန်ချလိုက်ရင် အရိုး တွေကျိုးပြီးခေါင်းလည်း ပွင့်ထွက်သွားဦးမယ်။ ခုမင်းဝတ်လားတဲ့ လုံချည်တောင် မင်းကိုယ်ပေါ်မှာရှိ ချင်မှရှိတော့မှာ”

“ဟင်”

တံမျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေးသွားသည်။
ထိုလူကဆက်ပြောလာသေး၏ ။

“မင်းကသာ သေသွားလို့ ဘာမှမသိတော့ပေမယ့် မင်းရဲရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံကြီးကို လူတွေက ဓာတ်ပုံရိုက်ကြဦးမယ်၊ ပြီးရင် မင်းဓာတ်ပုံကြီးက Facebook ပေါ်မှ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့တက်လာဦးမယ်”

“ဘာရှင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ရည်စားနဲ့အဆင်မပြေလို့ ခုန်ချတဲ့ ကောင်မလေးလို့နာမည်တပ်လိုက်ရင် အောက်က Comment တွေကလည်း သနားတာတွေရော၊ သနားချင်ယောင်ဆောင်တာတွေရောရေး ကြဦးမယ်။ သေတာတောင် နည်းသေးတယ်ဆိုပြီးရေးတဲ့သူတွေတောင် ရှိဦးမှာ။ မင်းပုံကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် Share ကြရင် နာမည်ကြီးတာမျိုးလိုချင်လို့လား”

“ရှင်...ရှင်...ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်း ခုန်ချလိုက်ပြီလို့ နာရီဝက်အတွင်းဖြစ်လာမှာကို ပြောပြနေတာလေ”

“ဒုက္ခပါပဲ...ဘယ်လိုလူလည်း မသိဘူး”

ငါ့ကိုမပြောနဲ့ကွ၊ မင်းပဲဒုက္ခရောက်မှာ”

“အား”

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့်တကွ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ရောက် လာကြကာ သက်တံကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေ၏ ။

သက်တံ ရုန်းကန်ရင်း...

“ရှင်တို့ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုဖမ်းထားတာလဲ၊ လွှတ်နော်...”

ရပ်ကွက်လူကြီးက သက်တံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါရင်..

“အောက်ရောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့။ ခုတော့လွှတ်ပေးလို့မရသေးဘူး သမီး။ ကဲ...ညီလေးကို သူ့ကိုရုံးကိုသာ ခေါ်သွားလိုက်ကြကွာ”

သက်တံယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါသွားချိန်မှာပဲ ရပ်ကွက်လူကြီး၏ စကားသံကို ကြားဖြစ် အောင် ကြားလိုက်မိသေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရာ ...မင်းအသက်တစ်ချောင်း ကယ်လိုက်တာပဲကွ၊ သတ်သေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို တားထားနိုင်တာကိုတော့ လေးစားသွားပြီ။ ဒါနဲ့ငါ့ညီနာမည်က”

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးထက်ပါခင်ဗျ”

ချုပ်နှောင်ခံနေရရင် သက်တံ အံ့ကြိတ်လိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၅)

ရပ်ကွက်ရုံးအပြင်ဘက်တွင် လူတွေရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေကြသည်။
ရုံးအပြင်ဘက်မှာပဲဖြစ်နေလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေး။ ရုံး၏
အတွင်းထဲမှာလည်း လူအပြည့်နီးပါး ဖြစ်နေပါသည်။ ထပ်ကာပြောရ လျှင်
တာဝန်ရှိသူတွေက နည်းနည်းစပ်စုတွေကများများဖြစ်၏ ။

ရုံးအတွင်းစာပွဲ၏ တစ်ဖက်တွင် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့မှ
တာဝန်ရှိသူများထိုင်နေ ကြ၏ ။ နံဘေးတွင်လည်း ရပ်မိရပ်ဖတွေနှင့်ပေါ့။ စားပွဲ၏
ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ထိုင်နေသူတွေကတော့ သက်တံနှင့်ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး မိုးထက်။

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပင် ဘာမှမပြောရသေး။ လာကြည့်(စပ်စု)နေသူတချို့က
ဖုန်းများဖြင့် ဓာတ်ပုံ တွေရိုက်နေကြသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌလှမ်းငေါက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ....မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့
ဓာတ်ပုံတွေရိုက်နေကြတာလဲ”

ရပ်ကွက်ရုံးအတွင်း ဓာတ်ပုံရိုက်သည်ကိုတော့ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း
ကျွတ်ကျဲဟန်တူသည် ပြန်ဖြေ လိုက်သော အဖြေကလည်း ရှင်းပါပေ၏ ။

“သတင်းထူးအနေနဲ့ ဖေ့စ်ဘုတ်ခ်ပေါ်တင်ချင်လို့ပါဥက္ကဋ္ဌ”

ဥက္ကဋ္ဌက ပြီးရောလေဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ
သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင်...တင်ချင်ရင် မင်းအကောင့်မှာပဲ တင်နော်။ ငါ့အကောင့်ကို
လာတက် (Tag)မတွဲ နဲ့၊ ကြားလား”

“မတွဲပါဘူးဗျာ။ ဥက္ကဋ္ဌ လိုချင်ရင် ရှယ်(Share)လိုက်ပေါ့ဗျာ”

ဓာတ်ပုံကိစ္စက ပြတ်သွားပြီ။ သို့သော် မိုးဆက်က မပြတ်နိုင်သေးဘဲ သက်တံကိုကပ်ကာတီး တိုးပြောလိုက်သေး၏ ။

“တွေ့လား မဟာရာ။ ဒါတောင် ခင်ဗျားသေတာမဟုတ်သေးဘူးနော်။ ခုပဲဓာတ်ပုံက ဖေ့စ် ဘုတ်ခ် (facebook)ပေါ်ရောက်တော့မယ်”

“သွားစမ်းပါ”

သက်တံပြန်ငေါက်လိုက်သော်လည်း မိုးထက်က နေရာမရွေးထိုင်နေမြဲပင်။

“အဟမ်...အဟမ်...ကဲ စလိုက်ရအောင်

ထိုသို့အသံပြုလိုက်သဖြင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက မျက်နှာမသာ မယာနှင့်ထိုင်နေသည့် သက်တံကိုကြည့်ကာ

“ပြောပါဦး...သမီးနာမည်က”

“သက်တံပါရှင်”

အမယ်လေးလေး...သတ်သေမယ့်ဟာမလေးက ခုကျယဉ်ကျေးလိမ္မာရှိနေလိုက်တာ။ မိုးထက် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကဆက်၍ ...

“ဟုတ်ပြီ...ဒါနဲ့သမီးလေးသက်တံက ဘာဖြစ်လို့များ ခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်...”

ဥက္ကဋ္ဌ၏ စကားကမဆုံးလိုက်ချေ။ သက်တံက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါကာ...

“ခဏလေးပါရှင်...ဦးလေးတို့အတင်းခေါ်လို့သာ သမီးလိုက်လာတာပါ။

သမီးကသတ်သေမလို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဥက္ကဋ္ဌ ပါးစပ်ကြီးပြသွားသည်။ ရုံးအတွင်းနားထောင်နေကြသော လူများလည်းဟားခနဲဖြစ်သွား ကြ၏။ မိုးထက်မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

သက်တံကပဲ ချက်ချင်းပဲ အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးလုပ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီကဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေကို အလုပ်ရှုပ်စေမိတာကို သမီးတောင်းပန် ပါတယ်။ တကယ်တော့ သမီးကိုအထင်လွဲကြတာပါ။

”အထင်လွဲတာ...ဟုတ်လား”

ဥက္ကဋ္ဌ၏ အမေး။ သက်တံ၏ အဖြေ။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးက တိုက်ပေါ်တက်ပြီး ယတြာချေတာပါ။ သမီးရဲယတြာက အသက်အန္တရာယ်ကလွတ်မြောက်အောင် တိုက်ပေါ်ကခုန်ချပြီး သတ်သေမယ့်သူလို လုပ်ရမယ်လို့ ဗေဒင်က ဟောထားလို့ပါ”

“ဘုရား...ဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘုရားတသွားသည်။ ရုံးခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ ၏ ဓာတ်ပုံတွေကို မဆီမဆိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“သမီးရယ် ...သမီးရဲယတြာကလည်း ဆန်းကျယ်လိုက်တာ”

“အမေးဇင် (amazing) ပေါ့အန်ကယ်”

“ဘာကွဲ့”

“ဪ...အံ့သြသွားကြမှာပေါ့...လို့ ပြောတာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး မသိမသာငြိုငြင်သွားရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌသက်တမ်းတစ်လျှောက်
ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်စောင်းထိုးမိလိုက်ကာ...

“ကလေးမရယ် ...ညည်းယကြာကြီးက မတော်ညည်းပါ
သေသွားနိုင်တယ်ဟဲ့...သိရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်ရှင်။ သမီးလည်း သတိထားပြီးမှ လုပ်တာပါ။ ခုလို
လူတွေရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် ဖြစ်သွားရလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြီးရော...ပြီးရော”

သတင်းနားထောင်ရန် ရောက်နေကြသော လူများသည် မှန်းချက်နှင့်
နှမ်းထွက်မကိုက်သည်မို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကုန်ကြပြီး မိုးထက်က
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလိုက်၏ ။ သဘောတော့ပေါက် နေပြီလေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့...

ပြောဆိုဆုံးမရန် အားယူထားသော ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း
ရည်ရွယ်ချက်မအောင်မြင်တော့ဘဲ သက် တံကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရလေ၏ ။
မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆို စူပူစူပူနှင့်။ ဟုတ်သည်လေ။ သက်စွန့်ဆံဖျား
တက်ကယ်တဲ့သူတွေကိုမှ အားမနာ။ ဒင်းက ယတြာချေသည်ဟုဆိုသည်ကိုး။

ရပ်ကွက်ရုံးမှအထွက်တွင် သက်တံက မိုးထက်ကို မထီတရီပုံစံလေးနှင့်
ပေစောင်းစောင်းကြည့် သွားသေးသည်။ မိုးထက်လည်း
စိတ်ထဲကျလိကျလိဖြစ်ရင်းက မကျေချမ်းနိုင်သောကြောင့် သက်တံ၏ နောက်မှ
လိုက်ခဲ့လိုက်၏ ။

“ဟိတ်...ဒီမှာ...ဒီမှာ”

ရှေ့မှ ကော့ဆတ်ကော့ဆတ်နှင့် လျှောက်နေရင်း သက်တံက

ဆတ်ခနဲလည်ပြန်လှည့်ကြည့် လာသည်။ ဝဲခါသွားသော ဆံနွယ်စတွေကြား
မျက်နှာလေးက ဝင်းခနဲ။

မိုးထက်ကာ သက်တံအနားရောက်အောင် အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့သွားကာ...

“သက်တံအခုက ရပ်ကွက်ရုံးမှာ မင်းအကွက်ရွှေ့သွားတာသိတယ်နော်”

“အောင်မာ...ဘာကိုရွှေ့ရမှာလဲ”

မိုးထက်က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီးမှ....

“အရူးကွက် နင်းသွားတာလေ မမရဲ့ တကယ်တော့ မင်းတိုက်ပေါ်က
တကယ်ကြီးခုန်ချမလို့ ကြံစည်နေတာပါ။ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အမှန်အတိုင်း ရှင်းရင်
ပိုပြီးရှုပ်ထွေးသွားမှာစိုးလို့ ညာလိုက်တာမလား”

သက်တံက ရယ်သည်။ ထိုသို့မထီတရီရယ်ပုံလေးကပင် မိုးထက်စိတ်ထဲ
ဖိုးသိုးဖတ်သတ်ဖြစ် ကာ ချစ်စရာကောင်းနေသေးတော့၏ ။

ရယ်နေရင်းက ဆက်ခနဲမျက်နှာတည်လိုက်ကာ မိုးထက်ကို
စေ့စေ့လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မသတ်သေမလို့ လုပ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မရဲ့
ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင် တာလည်း ရှင်ကြောင့်ပဲ”

“ဘာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာလေ။ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ
အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ရင် ပိုရှုပ်သွားမှာစိုးလို့၊ပြီး တော့...ရှင်ကလည်း
ကယ်တင်ရှင်ကြီးဖြစ်သွားဦးမှာလေ။”

မိုးထက်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျေးဇူးမတင်ချင်နေပါ

မစော်ကားပါနဲ့ဗျ

“အို...ကျေးဇူးတင်စရာမရှိပါဘူး။ ရှင်က ကျွန်မအတွက် အနှောင့်အယှက်တောင်ဖြစ်ခဲ့သေးတာ ပဲဥစ္စာ”

“အမယ်လေးဗျာ “

ရေရွတ်ရင်းက မိုးထက်နင်တင်တင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလုတီးလုက လေးကို ဘယ်လိုပြောဆို ဆုံးမရမည်ပင် မသိတော့။ ဦးနှောက်ကို လီဗာပုတ်ကာ တဗျင်းဗျင်း စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

“ဟင်....ဟင်း...ငါကလည်း မင်းကို သိပ်ကယ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းရှင်းအောင်ပြောပြလိုက် ဦးမယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

အောင်မာဟု စိတ်ထဲရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ မိုးထက်က ခပ်ချေချေပုံစံဖြင့်....

“မင်းခုန်ချမယ့် ခုနစ်ထပ်တိုက်က တိုက်ခန်းအချို့က ရောင်းဖို့၊ ငှားဖို့ ငါ့ကိုအပ်ထားတာကွ။ တကယ်လို့ မင်းအဲဒီ ပေါ်က ခုန်းချလိုက်လို့ အသေဆိုးနဲ့သေသွားရင် အဲဒီ တိုက်လည်း လူသေဖူးတဲ့ တိုက်ဖြစ်ပွားပြီးလေ။ အဲဒါဆို တိုက်ခန်းတွေ တော်တော်နဲ့ရောင်းထွက်မှာမဟုတ်တော့လို့ဟေ”

“ဟင်...ဒါဆို...ရှင်က”

“ဟုတ်တယ်...ငါကပွဲစားပဲ။ ယူတွမ်တီဖိုက်(U25)လူငယ်ခြေတက်ပွဲစား မိုးထက်ပဲ”

“ဘာ”

“မဘာနဲ့ ...အဲဒါဆို မင်းကိုဘာဖြစ်လို့ ကယ်တယ်ဆိုတာ အလင်းရပြီးနော် ခုလည်း အခုလေး လာပြောတာ သွားပြီ...သက်လား”

ထိုသို့ပြောကာ သက်တံဘေးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

သက်တံစိတ်ထဲ ဘယ်လိုတွေ့ကာ ကျန်ခဲ့မည်ကိုတော့ မသိတော့ချေ။

တကယ်တမ်းမှာတော့ သက်တံလိုလှတပတကောင်မလေးမျိုးကို

ဘယ်လိုမှ သေခွင့်ပေးနိုင် စွမ်းမရှိချေ။ မိုးထက်နှလုံးသားက နုပါသည်။

ဤမှန်သောစကားကြောင့် ထိုတိုက်ရှိ တိုက်ခန်းများ ရောင်း၊ ဝယ်၊ ငှား

အမြန်ဖြစ်ပါစေသား။
